

רק מיטוט שלטון חמאס והכרעתו הצבאית יביאו לצמיחתם של כוחות פוליטיים חדשים ברצועה

written by רותי פינס פלדמן | 15.01.2024
ניתוח מדוקדק של מלחמות העבר יצביע על הקושי שעמד בפני מנהיגי המדינות לשרטט מראש את תמונת "היום שאחרי". נכון יהיה לדון במגוון תרחישים אפשריים ליום שאחרי ולא להתמקד בתרחיש אחד, ועדיין רק הזמן יגיד

היהלום שבכתר: אם ישראל לא תכבוש את היעד הזה בעזה, חמאס ניצח

written by רות וסרמן לנדה | 15.01.2024
המלחמה שלנו על הבית מתנהלת במספר מישורים. המישור הצבאי הוא ללא ספק החשוב והבסיסי ביותר. הקרב הפיזי הוא שיכריע את השטח, אולם הקרב על התודעה חשוב לא פחות. גם ללא התמיכה של העולם נמשיך לעמוד איתנים אל מול התופת. גם ללא הליטוף הבינלאומי נמשיך לחתור להשבת החטופים, וגם ללא הדמעות של המוני אזרחי העולם נמשיך בצדקת דרכנו. כי היא כל כך צודקת.

אך הקרב על תודעת העולם המוסלמי לא אבוד, ולא בלתי ניתן לניצחון כפי שנראה אולי לכאורה. העולם המוסלמי והערבי כמעט אינו נחשף למידע שמעמת אותו עם הנרטיב הישראלי. ממשלות ערב, שחתמו עם מדינת ישראל על הסכמי שלום, מסננות בעבור הציבור שלהן את המסרים שאליו הוא נחשף, והגיע הזמן לשנות את המצב הזה. זו לא נאיביות וזו לא משאלת לב בלבד. זה לחלוטין בר-ביצוע.

למה זה חשוב? מדובר בנתח משמעותי מהעולם, שיש לו השפעה משמעותית על השיח העולמי, על ארגונים בינלאומיים, על היכולת לרתום דעת קהל המונית בקמפוסים שונים וברחבי אירופה, צפון אמריקה ואוסטרליה. יתרה מזאת, זו השכונה שלנו, והגם שעלינו להבין שהיא קשוחה ולהיערך בהתאם, לא כדאי להיכנע מראש לתבוסתנות בכל הנוגע לנגיעה בלבם של ההמונים

כמה עקרונות יסוד מחזקים את הסברה שלפיה במאמץ נכון, היעד ניתן להשגה.

ראשית, התרבות הערבית מושתתת לא מעט על מרכיב הרגש ופחות על מרכיב הרציונל והשכלתנות. לא מדובר באמירה אבסולוטית כמובן, אך מרכיב הרגש נושא משקל משמעותי ביותר. כל מאמץ לשתף את הנרטיב הישראלי עם העולם הערבי והמוסלמי חייב להיות מושתת ברובו, אם לא כולו, על רגש. והאם בזוועות שבוצעו ב-7 באוקטובר חסר מה שיקרע את הלב? האם אין במעשים כדי לטלטל את הנשמה האנושית? האם עדויות החטופים ובעיקר החטופות ששבו מהתופת אינן מספיקות כדי להעתיק את הנשימה?

אם נניח לרגע את הציניות בצד, נבין שהמסרים הללו, שלנו נראים ברורים מאליהם, פשוט אינם מגיעים לציבור הערבי והמוסלמי כמעט בכלל. חשוב להפנים את זה, ולהפסיק להכריז על תבוסה מראש, כי "גם אם הם יידעו הם יפסלו, או ישמחו לאיד או יתעלמו".

חלקם אכן ישמחו לאיד. חלקם, בעזה, אף נטלו חלק בקרנבל הזוועות. אך חלק גדול מאוד מהעולם הערבי פשוט אינו יודע ואינו חשוף למה שקרה וממשיך להיות מנת חלקם של החטופים שלנו ברצועת עזה. ואת האמת הזו חובתנו להעמיד אל מול עיניהם, בשיתוף עם הממשלות ובעזרת ארה"ב.

מדוע? וזה מביא אותי לנקודה השנייה שיש להביא בחשבון בכל הנוגע לעולם הערבי והמוסלמי. ישנם נושאים שהם בבחינת "חראם" אסורים בתכלית האיסור על פי דת האסלאם והמסורת הערבית. אחד הנושאים הללו, ואולי הרגיש ביותר, הוא פגיעה מינית. העובדה שלפיה ניתנו היתרים דתיים למחבלים הארורים לבצע מעשי אונס ואף אונס קבוצתי, לא רק שאינה מתקבלת על הדעת בקרבנו ובקרב העולם המערבי אלא גם בקרב רבים בעולם המוסלמי מדובר במעשה מזעזע שמכתים את דת האסלאם.

חובתנו להציף את הנושא, על כל מורכבויותיו, על כל פרטיו, על כל הקושי שכרוך בכך, שוב ושוב, ולהילחם על כך שהמעשים המזעזעים, הבלתי אנושיים, הנבזיים הללו יהיו לנגד עיניהם של מיליוני מוסלמים ברחבי העולם. ארה"ב מחזיקה במנופים רבים אל מול מדינות ערב, ולכן יש בכוחה לדרוש שאמצעי התקשורת ישדרו את המעשים.

השקעה אסטרטגית

לא ייתכן שאנו מקבלים כעובדה מוגמרת את המציאות שלפיה ממשלות ערב מונעות מהציבור שלהן את הסבל של עמנו. לא עוד. מספיק ודי! יש כאן אלמנט של כבוד, כבוד גורר כבוד, ולכן עלינו להעמיד את הנושא כתנאי לשיתוף פעולה. יש די נושאים שבהם גם אנו נדרשים לתת, בין שמדובר בכוחות צבאיים רבים יותר מהמתאפשר בסיני על פי הסכם השלום עם מצרים, ובין שמדובר בסיוע הומניטרי לרצועת עזה. מדובר בתנאי שיש בצדו חשיבות עליונה, שכן התודעה

כמי שעוסקת במשך שנים ארוכות במרכיבים שונים של הסברה למען מדינת ישראל, אני קוראת לגיוס משאבים משמעותי ומסיבי לצורך יצירת קמפיין הסברה עולמי שמיועד לדור הצעיר, ובכלל זה הדור הצעיר הערבי והמוסלמי. מדובר בהשקעה אסטרטגית מחויבת מציאות, וזו תקפל בתוכה את מיטב הטכנולוגיה שתתגבר על החולשה המספרית שהיא מנת חלקנו.

אין לנו פריווילגיה להבליג על קיומה של מלחמת הסתה מטורפת כנגד העם היהודי על ידי מכונות רעל ממומנות היטב. אסור לנו להעלים עין מתוכניות הלימוד הנוראיות שמנציחות את השנאה כלפינו ברצועת עזה, ביהודה ושומרון ובירדן. שלא לומר בשאר מדינות ערב, הגם שאלו כבר החלו לשפר את המסרים בתמורה לתמריצים מצד הזירה הבינלאומית, ובעיקר האמריקאית. מדובר בצעד שישורת היטב גם את הממשלות הערביות המתונות, שכן ההסתה נגד ישראל תמיד הייתה חרב פיפיות כנגד המשטרים עצמם, והרי ברור שעמידה לצד ישראל ונגד הטרור והאסלאם הקיצוני היא אינטרס ברור גם עבורם.

7 באוקטובר העמיד את מדינת ישראל והעם היהודי בפני מציאות קשה, כואבת ומטלטלת. אירועי השבת השחורה טלטלו אותנו משנתנו העמוקה ומהמחלוקות שרבים מאיתנו היו עסוקים בהן עד לאותו הרגע. האירועים מחייבים אותנו לנער את החשיבה, לשנות מודלים ישנים, ולשקול דפוסי פעולה שייתכן ונראו עד כה כלא אפשריים. מי שמוכן להצטרף למאמץ האדיר הזה לביצוע מהפיכה תודעתית ^[1] זה צו השעה.

פורסם במעריב, בתאריך 12.1.2024.

ביידן חייב להבין: בלי ניצחון מובהק על חמאס לא ניתן יהיה לחולל שום שינוי באזור

15.01.2024 | שבת בן מאיר written by

דרישות הממשל האמריקני פוגעות במאמצים לשחרור החטופים, מפחיתות לחצים על חמאס ומאפשרות לו להקשיח עמדות ^[2] הפגיעה שישראל הסבה לחמאס עד כה היא כואבת אבל לא אנושה.

רק כך אפשר להבטיח פירוז של הרצועה מנשק

15.01.2024 | שבת בן מאיר written by
אסור לוותר על השמדת המנהרות ברצועה, רק לחץ צבאי יכול לקדם שחרור חטופים, וישראל
חייבת לשלוט בציר פילדלפי כדי להבטיח פירוז של הרצועה מנשק.

סכנת "היום שאחרי": ממשל פיקטיבי שיהיה כסות לחמאס

15.01.2024 | שבת בן מאיר written by
בצד הדיווחים על תחילת דיוני הקבינט הביטחוני בעניין היום שאחרי המלחמה, כדאי לכייל
ציפיות: אין אופציות טובות בעזה. אילו היו כאלה, הן כבר היו מיושמות, באחת מההזדמנויות
הרבות לאורך שנות העימות. בעמדותיו ביחס ליום שאחרי, יצטרך הדרג המדיני לאמץ את
הגישה הריאליסטית, להיצמד לנתונים ולעובדות הקשות על הישות המפלצתית שלידנו, שנאחזה
עמוקות בכל מערכות החיים ושכבות האוכלוסייה, ולהניח שלא ניתן לחולל בה שינוי תרבותי
עמוק לפחות בדור הזה.

עם שיעורי התמיכה הגבוהים בחמאס, כל עוד ייוותר בעזה גרעין חזק, מאורגן ומזוין של ארגון
הטרור, הוא יהיה גורם הכוח המרכזי ברצועה, תהא אשר תהא זהותו והגדרתו של הגורם
שיופקד באופן רשמי על ניהול ענייניה האזרחיים. לכן, יש לסיים את המלחמה עם ניצחון מובהק
ובתנאים שימנעו צמיחה מחודשת של ארגון הטרור. בכל מקרה, יש להציב את הפירוז הביטחוני
ואת חופש הפעולה של ישראל בתחומי הרצועה כתנאי בסיסי בכל מציאות שתתגבש בעזה. נכון
להסתייג מכל יוזמה ומהלך שיסכנו זאת, להיזהר מפני ממשלת בובות שתהווה כלי משחק בידי
חמאס (מודל חיזבאללה בלבנון) ולא לתת אמון במנגנוני פיקוח זרים.

מנקודת מבטה של ישראל, שאלת "היום שאחרי" בעזה היא משנית ביחס למטרה החשובה יותר
של המלחמה: בנייה מחדש של ההרתעה הישראלית שהתרסקה ב-7 באוקטובר. את תמונת

הסיום של המלחמה יש לגבש לפני הכל לפי הקריטריון הזה.

מיטוט ממשל חמאס, פירוק המסגרות הצבאיות שלו, השמדת תשתיות הייצור והיכולות הצבאיות, הריגה או נטרול של רוב מפקדיו והסד"כ הצבאי שלו, עיצוב פרימטר ביטחוני רחב לכל אורך הגבול וקיום שליטה ביטחונית אפקטיבית במרחב שבין עזה למצרים [?] כל אלה הם חלקים בפאזל של תמונת הסיום הרצויה לישראל. כשחמאס ירגיש שהחרב מתקרבת לצווארי מנהיגיו ושישראל נחושה לחסל את נוכחותו בעזה, הוא יאלץ לוותר גם בעניין החטופים.

האינטרסים הישראליים

מבלי להעמיק בכך, ניתן לומר באופן כללי כי במציאות החדשה שתתעצב בעזה, ישראל תצטרך להבטיח את האינטרסים הבאים:

1. ביטחון יישובי העוטף.
2. מניעת פיגועים והתקפות צבאיות.
3. שימור הפירוז הביטחוני: מניעת התעצמות צבאית, הברחות או ייצור של אמצעי לחימה.
4. מניעת קיומן של מסגרות צבאיות, אימונים ופעולות אחרות לבניין כוח צבאי.
5. מניעת חזרתו של חמאס לשלטון והחלשת השפעתו ברצועת עזה וממנה.

בעמדותיו הפומביות ביחס ל"יום שאחרי" הגדיר הדרג המדיני בדרך השלילה את מה שלא יהיה ברצועה: ממשל חמאס, ממשל ישראלי, רשות פלשתינית, יכולות צבאיות שמאיימות על ישראל ומגבלות על חופש הפעולה הביטחוני שלה. הגדרות אלה משאירות מקום למספר מצומצם של חלופות: האחת [?] כינון שלטון מרכזי שיתבסס על גורמים מקומיים שאינם קשורים לחמאס ואינם מייצגים את הרש"פ. שמו של מוחמד דחלאן כבר נזרק לחלל האוויר בקשר לכך ומייצר ציפיות שהבסיס להן רחוק מלהיות מוצק.

השנייה [?] כינון ממשלים אזוריים שימונו מקרב החמולות המקומיות וינהלו את העניינים האזרחיים באזורי מגוריהם. את תפקיד השלטון המרכזי תוכל למלא "מועצת מנהלים" שתורכב מנציגי מדינות שיירתמו לכך. מעורבות בינלאומית כזו תשרת גם את הצורך במקורות מימון.

השלישית [?] ניהול ריכוזי חיצוני של ענייני הרצועה, על ידי ועדה בינלאומית באמצעות מנגנונים ומוסדות בינלאומיים, שיפעילו גורמים מקומיים. אם נודה באמת, סיכויי ההצלחה של ממשלים בדגמים אלה, בתנאי הפתיחה הקשים של רצועת עזה, הם קלושים. כוחו של חמאס בציבור העזתי, עומק חדירתו למערכות החיים, כושר הארגון שלו וכוחו הצבאי לא יאפשרו לשום גורם לעקוף אותו. גורם שלא ישתף פעולה עם חמאס [?] יהיה בלתי לגיטימי מצידו של ציבור גדול. במקרה הטוב יאבד את השלטון ובמקרה הפחות טוב יאבד עימו גם את חייו.

הסכנה שאורבת לפתחנו היא שבהיעדר חלופה ישראל תידחק לבחור בפתרון שיוגדר "הרע במיעוטו", כזה שכרגע איננו קשור לחמאס. בתוך זמן לא רב יהפוך פתרון זה לפרוקסי של

חמאס, בין באופן גלוי ובין במגעיים דיסקרטיים. אוראז נמצא את עצמנו מתנהלים ברצועת עזה מול ממשל בובות שנשלט על ידי חמאס ופועל לפי רצונו, וכשאנו מנועים מלפגוע בו, פן נואשם בחיסולה של התקווה החדשה. לישראל עדיף להשאיר את עזה כאזור ללא פתרון מאשר כאזור עם פתרון רע.

פורסם בישראל היום בתאריך 8.1.2024

היום שלפני ואחרי בעזה: כל מנגנון פיקוח בינלאומי ייכשל כפי שנכשל בעבר

written by אל"מ במיל' פרופ' גבי סיבוני | 15.01.2024

הלחימה בעזה נמשכת במלא עוזה מעל ומתחת לקרקע. נדמה שאף צבא בעולם לא התמודד עם אתגר שכזה. עזה נבנתה כאחד היעדים המבוצרים ביותר בעולם בהשקעות עתק. הלחימה לטיהור עזה תמשיך עוד זמן רב, כך גם השמדת תשתיות האויב מעל ומתחת לקרקע. למרות זאת, גורמים בקהילייה הבינלאומית ובכללם ארצות הברית, דוחקים במדינת ישראל להניע תהליך שיאפשר שיקום של עזה וחזרה מהירה שלה לשגרה אזרחית ללא החמאס. לאלה, יש לומר שחזרה של אוכלוסייה למרחבים בהם צה"ל עבר, אינה אפשרית ולא תוכל להיות אפשרית עוד תקופה ארוכה ועד לטיהור מלא של כל תשתיות הטרור ברצועה.

תוכניתו של שר הביטחון, כפי שפורסמה בתקשורת, קובעת מספר עקרונות. ראשית שחמאס לא ישלוט בעזה, שישראל לא תשלוט בעזה ומי שיהיו אחראיים לחיים ברצועה יהיו פלסטינים שאינם עוינים ושלא יוכלו לפעול נגד ישראל. עוד קובעת התוכנית שיתקיים שיתוף פעולה ישראלי-מצרי בפיקוח על ציר פילדלפי, שאיפשר (ומאפשר) הברחה של אמצעי לחימה לתוך רצועת עזה. שיתוף הפעולה יתקיים גם במסוף המעבר של סחורות ואנשים בין מצרים לעזה. יוקם גם כוח משימה בינלאומי לשיקום הרצועה בהובלת ארצות הברית. כאשר לפי תוכניתו של גלנט, הפלסטינים ישלטו בעזה באמצעות ועדות מקומיות שיאושרו על ידי ישראל. עוד קובע שר הביטחון שישראל תהיה הגורם המכווין והמאשר לכל התהליך.

עד כה, כל מנגנוני הפיקוח נכשלו כישלון חרוץ

בשל העובדה שהלחימה וטיהור הרצועה ימשכו עוד זמן רב, טוב יהיה לתאם ציפיות באשר למעלה הדרך הארוכה, ראשית עם הציבור בישראל וגם עם ארצות הברית. ראוי לכולנו לזכור שכל מנגנוני הפיקוח שהתקיימו ברצועת עזה הן על ידי ישראל והן על ידי מצרים וגורמים

בינלאומיים, כשלו כשלון חרוץ. הניסיון לפקח על השימוש בחומרי בנייה כשל, הניסיון לפקח על הכנסת חומרים דו-שימושיים כשל וכל הניסיון לאכוף את פירוז הרצועה נכשל כשלון חרוץ.

תחת כל מנגנוני הפיקוח, הצליח החמאס לבנות מערך מבוצר וחמוש חסר תקדים. לכן, טוב יהיה אם נתייחס בזהירות רבה ליכולת של ישראל וכל גורם שהוא לפקח על הנעשה ברצועת עזה מעבר לגבול. השליטה הביטחונית הישראלית הינה אבן ייסוד בכל סידור עתידי ברצועת עזה, ולכן, כל ארגוני הביטחון יידרשו לשמור על חופש פעולה ביטחוני רציף ומתמשך ברצועה לשנים רבות. חופש פעולה רציף זה לא יוכל להתאפשר כשצה"ל נמצא מחוץ לרצועה [?] הוא מחייב נוכחות קבועה ומתמשכת בתוך עזה.

פורסם בגלובס, בתאריך 6.1.2024.

שלושת האתגרים הגדולים של הלחימה בעזה

15.01.2024 | מאיר בן שבת | written by

התמודדות עם התת-קרקע, הן בהיבט הלחימה והן בהיבט ההברחות, ושליטה בסיוע ההומניטרי.

חיסול אל-עארורי שולח מסר לא רק לחמאס

15.01.2024 | יוסי קופרווסר | written by

חיסולו של סגן ראש הלשכה המדינית של חמאס, סלאח אל-עארורי, הוא מהלך משמעותי במלחמה בין ישראל לחמאס. זאת לא רק בשל היותו הדמות המובילה במערך הטרור של חמאס בירושלים, ביהודה ושומרון ובחול, והמקשר בין כלל זירות הטרור של חמאס ובין חמאס לאיראן וחיזבאללה, אלא בשל המסר שהפגיעה בו משדרת לחמאס, לחיזבאללה ולאיראן.

ראשית, ישראל מבהירה, כי איומיה אינם איומי סרק וכי היא נחושה לפגוע בהנהגת חמאס ולא לתת חסינות לאיש מחבריה. מסר זה מעורר חשש רב בקרב הנהגת התנועה ומחייב אותה למשנה זהירות ולמציאת דרכים נוספות להרתיע את ישראל, לאחר שהתברר כי אין די באיומי מנהיג חיזבאללה נסראללה. עתה עשוי להתגבש ללבבות מנהיגי התנועה החשש, כי גם האזהרות

של קטר וטורקיה אינן תעודת ביטוח מספקת.

שנית, אם בהנהגת חמאס בעזה הייתה תחושה שישראל עשויה להרפות מהלחץ הצבאי ולעבור לשלב ג', קרי שלב הלחימה בעצימות מופחתת, לפני השלמת המשימה של מיטוט חמאס והשתלטות על ציר פילדלפי, הרי שתקוות אלה נראות כעת סבירות פחות, נוכח הנחישות הישראלית.

עם זאת, יהיו מן הסתם גורמים בהנהגת חמאס שינסו לטעון שחיסול אל-עארורי יכול להיות מוצג כתמונת ניצחון ישראלית ולשמש כהצדקה למעבר לשלב ג' לא רק בצפון הרצועה, שם יש בכך היגיון מבצעי, אלא גם בדרום הרצועה. להערכת חמאס בסוגיה זו יש גם השלכה על מדיניותו בסוגיית החטופים. ככל שישתכנע כי ישראל נחושה לממש את יעדיה המוכרזים, כך יגבר עניינו בהגעה לעסקה שתשפר את סיכוייו לשרוד. זאת ללא קשר לתגובה קצרת-הטווח של הקפאת המגעים על עסקה כזו.

חיזבאללה ניצב בפני התלבטות לא קלה. עד כה הוא העריך שאיומי נסראללה וכללי המשחק שהיו נהוגים בלבנון זה שנים, שלפיהם ישראל נמנעה מלתקוף בלבנון, מעבר לתגובות מדודות לתקיפות חיזבאללה בחודשים האחרונים, הבטיחו שישראל לא תפגע בבכירי חמאס בלבנון. אולם מתברר שמתקפת 7 באוקטובר והחלטת חיזבאללה לתקוף את ישראל מלבנון נתפסים בישראל כמצדיקים חריגה מהכללים.

מצד אחד, על חיזבאללה לעמוד באיומיו ולשקם את ההרתעה, ומצד שני, אם יבחר להגיב בחומרה הוא עלול לסכן את עצמו ואת לבנון בגין פעולה ישראלית מוצדקת נגד יעד פלסטיני. בכל מקרה, החיסול הוא מקור לדאגה רבה עבור איראן וחיזבאללה, אך הם יכולים להעריך כי לא השתנתה מדיניות ישראל, שלפיה בשלב זה היא איננה מעוניינת בהרחבת העימות. זאהר ג'בארין, עוזרו של אל-עארורי בניהול הטרור ביו"ש, הוא המועמד הטבעי להחליף אותו, אך בשלב זה אין לו משקל דומה בהנהגת חמאס לזה שהיה לאל-עארורי.

פורסם בגלובס, בתאריך 4.1.2024 .

סקנדל ושמו אונר"א

15.01.2024 | written by עדי שורץ

באחת מבירות אירופה החשובות ישב בשבועות האחרונים חבר פרלמנט מקומי ושיתף את בני שיחו הישראלים בתסכולו: "אני מאוד רוצה להיות חבר שלכם", הוא אמר, "אבל קודם כל אתם

צריכים להיות חברים של עצמכם".

על הפרק היה ניסיונו של חבר הפרלמנט [2] ולא בפעם הראשונה [2] להפסיק את המימון שמעניקה ארצו לאונר"א, סוכנות האו"ם לפליטים פלשתינים. כמו בפעמים הקודמות, גם הפעם מי שחסמה את המהלך היתה דווקא ממשלת ישראל. "כשהמשלה שלכם היא זאת שמבקשת להמשיך את המימון לאונר"א", סיפר, "גם לחברים הכי טובים שלכם אין איך לעזור".

נשמע מופרך? אבל זו המציאות. למרבה האבסורד, הסנגורית המובהקת ביותר של אונר"א, שמאפשרת את המשך קיומה של הסוכנות בעשורים האחרונים, היא לא אחרת מאשר מדינת ישראל [2] המדינה שעצם קיומה של אונר"א וכל פעילותה ב-75 השנים האחרונות נועדו להרוס ולהביא לחיסולה.

המלחמה שוב העלתה לכותרות את אונר"א, לאחר שבן ערובה ישראלי סיפר עם שובו כי הוחזק בביתו של מורה באונר"א, ולאחר שהוצגו עדויות להימצאות תחמושת מתחת לארגזים של הסוכנות.

אבל הבעיה עם אונר"א חריפה הרבה יותר: אין עוד גורם ב-75 השנים האחרונות שאפשר, הגשים, תמך, הצמיח והעצים את האידיאולוגיה הפלשתינית כמו סוכנות אונר"א. אידיאולוגיה זו שוללת את הציונות ואת מדינת ישראל, מטפחת פליטות נצחית של רוב הפלשתינים ודורשת שיבה מאסיבית של אותם "פליטים" לישראל. החזון הזה הוא שעמד בבסיס הזוועות ב-7 באוקטובר, והגיע הזמן שישראל תתמודד איתו באופן ישיר.

אונר"א אינה סוכנות לסיוע או לשיקום הפליטים הפלשתינים, כי אם כלי להנצחת קיומם עד שתתאפשר שיבתם לישראל. היא מעניקה מעמד פליט פיקטיבי ליותר מ-75 אחוזים מאוכלוסיית עזה, ובכך נותנת להם גושפנקה בינלאומית לתחושתם כי ביתם האמיתי אינו ברצועת עזה [2] כי אם באשקלון, באשדוד או בבאר שבע.

המסר שמועבר בעצם קיומה של אונר"א, וכמובן במערכת החינוך ובמעטפת הדיפלומטית והציבורית שהסוכנות מעניקה לפלשתינים, הוא שהתביעה לחיסולה של ישראל היא לגיטימית. סוכנות אונר"א היא הגרסה הבינלאומית לקריאות האנטישמיות של "מהים ועד הנהר", שכן משמעותן זהה: תביעה לחיסול מדינת היהודים ולהחלפתה במדינה ערבית.

בשנים האחרונות היו כמה יוזמות בינלאומיות להפסיק את המימון לאונר"א, אך בכל המקרים האלה הפצירו צה"ל ומערכת הביטחון בכל הגורמים האפשריים להשיב את המימון ולאפשר לאונר"א להמשיך לפעול. האינטרס שהכתיב את העמדה הזאת היה תמיד קניית שקט לטווח הקצר. כעת, יחד עם שאר הקונספציות שקרסו, ומכיוון שעזה ממילא תידרש לבנייה מהיסוד [2] הגיע הזמן להניח לאונר"א.

כל עוד זה לא המצב, חשוב שתדע כל אם עברייה כי ביד האחת נלחמים מדינת ישראל וצה"ל

במחבלי חמאס בעזה, וביד השנייה מאפשרים את המשך קיומה של סוכנות אונר"א, שמבטיחה כי יקומו עוד ועוד דורות של פלשתינים, שרק ימתינו לרגע שבו יוכלו לעשות בנו שפטים. האבסורד הזה חייב להיפסק.

פורסם בישראל היום, בתאריך 4.1.2024.

יש להבהיר לארה"ב: זו גם המלחמה שלה

written by תא"ל במיל יוסי קופרווסר | 15.01.2024

ניצחון במערכה המורכבת מול איראן וגרורותיה מחייב הכרעה ברורה בעזה ובוושינגטון ואחדות ישראלית. המלחמה הרב-זירתית בין איראן וגרורותיה, ובראשן חמאס, המגובות על ידי האחים המוסלמים (קטאר, טורקיה ותומכיהן ברחבי העולם) לבין ישראל בגיבוי ארה"ב וחלק ממדינות המערב, מתנהלת זה קרוב לשלושה חדשים. לכל זירה המאפיינים הייחודיים שלה, הנגזרים מהאופן שבו נפתחה המלחמה, משיקולי הגורמים המעורבים בה ומיכולותיהם.

לדברי שר הביטחון יואב גלנט, ישראל נלחמת בשבע זירות (עזה, לבנון, סוריה, יהודה ושומרון, תימן, עיראק ואיראן), אך בפועל יש להוסיף לכך את הזירה הבינלאומית, שבה ישראל נלחמת לשימור הגיבוי האמריקני, כמו גם על הלגיטימציה לפעולתה ולקיומה ונגד האנטישמיות.

זוהי מלחמת אין-ברירה, שנכפתה על ישראל והחלה בתנאי פתיחה קשים ביותר, ודווקא בשל כך ישראל וארה"ב חייבות לסיימה בניצחון. להשגתו נדרשים כמה תנאים. הראשון והחשוב מכולם הוא הכרעה ברורה של חמאס בעזה ושחרור החטופים. משמעות ההכרעה היא שליטה ישראלית בסיום שלב הלחימה בעצימות גבוהה על כל המרחב, כולל רפיח וציר פילדלפי (להוציא אולי ניהול בינ"ל של העקורים במרחבים הבטוחים שיועדו להבטחת שלום האוכלוסייה במהלך שלב טיהור השטח, שיארך ככל הנראה כמה חודשים).

סיום הלחימה בעצימות גבוהה לפני השגת יעד זה, רק מכיוון שנגיע לנקודת זמן שנקבעה מראש (סוף ינואר?), יאפשר לחמאס לטעון שכפה על ישראל לשנות בפועל את מטרות המלחמה ויעודד את תומכי ארגון הטרור, שהציבו לעצמם כיעד את הבטחת שרידות חמאס בעזה, ולו על חלק קטן משטחה. כל עוד חמאס שולט בצד העזתי של מעבר רפיח ונתפס על ידי האוכלוסייה כגורם שלטוני, הוא יכול לטעון שעלה בידו לשרוד, ובמשתמע לנצח.

חשוב גם להעמיק את ההבנה האמריקנית שניצחון על חמאס מחייב ליצור ברצועה מציאות שלא תאפשר צמיחה מחודשת של גורמי טרור. על כן, לא רק חמאס, אלא גם הרשות הפלשתינית

החלשה והמושחתת אינה מתאימה לקבל את האחריות על עזה ביום שאחרי. הסיבה: היא ממשיכה להיות מחויבת למאבק בישראל, מעודדת טרור (באמצעות הסתה ותשלום משכורות למחבלים אסורים) ורואה בחמאס ארגון לגיטימי שצריך להיות חלק מההנהגה.

השתלטות על כל השטח תיתן לישראל את המנוף הדרוש גם לשחרור החטופים. כל עוד חמאס אינו משוכנע שישראל נחושה לחסל את נוכחותו בעזה, אין לו עניין לוותר על הנכס העיקרי שברשותו, אלא תמורת התחייבות ישראלית להימנע מהשלמת ההשתלטות המלאה על הרצועה.

התנאי השני הוא הגעה להבנה עם הממשל האמריקני, כי זוהי מלחמתה של ארה"ב כמעט באותה מידה שזו מלחמתה של ישראל: המשך המצב הנוכחי בכל הזירות יפגע במעמדה באזור וברמה הגלובלית, ויחרף את האיומים על ביטחון אזרחי ארה"ב ועל האינטרסים של וושינגטון. האמריקנים מבינים את חשיבות הניצחון של ישראל על חמאס בעזה, אך רצונם המוצהר להימנע מהגררות למלחמה אזורית והציפייה מישראל לסיים את השלב העצים בלחימה עוד טרם השלמת ההשתלטות על כל הרצועה מעודדים את איראן וגרורותיה להמשיך ולהסלים בהדרגה את פעולותיהן, בתקווה שהממשל יעצור את ישראל.

הכרעת חמאס והבנה אמריקנית כי זוהי גם מלחמה על הסדר האזורי והעולמי, שתתורגם לנכונות לפעול כדי לנצח, אם האיראנים ובעלי בריתם לא יחדלו ממהלכי הכוח שלהם ויוותרו על יכולותיהם, חיוניות ליצירת לחץ מדיני על איראן, חיזבאללה, החות'ים והמיליציות הכפופות לאיראן, ולהפעלה יעילה של כוח צבאי נגדן אם יהיה בכך צורך. זהו תנאי ליצירת מציאות ביטחונית חדשה לאורך גבול הצפון שתקנה לתושבים את תחושת הביטחון ותאפשר להם לשוב לבתיהם; זהו תנאי לאבטחת השיט במיצר באב אל-מנדב; זהו תנאי לבלימת תוכנית הגרעין האיראנית, ששוב הואצה תוך כדי המלחמה; וזהו תנאי לקידום המאמץ לכונן מרכז כובד אזורי פרגמטי שבליבו נורמליזציה בין ישראל לסעודיה. ישראל וארה"ב זקוקות זו לזו בזירות האלו, ועל ישראל לחדד לאמריקנים את התלות ואת הנכסיות ההדדית הזו כדי להבטיח את מחויבותם להשגת היעדים המשותפים.

יכולתה של ישראל לממש את שני התנאים לניצחון תושפע במידה רבה מיכולתה להתנער מהעיוורון מרצון שאפיין אותה לגבי כוונות אויביה ולגלות אחדות פנימית. זהו לא רק המסר הברור של הלוחמים והנופלים, אלא גם צו השעה האסטרטגי. ככל שהאחדות תהיה רבה וברורה יותר, כך יקל על ישראל לגייס את תעצומותיה ואת התמיכה האמריקנית להשגת יעדי המלחמה.

פורסם בישראל היום, בתאריך 31.12.2023.